

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **S. L.**
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem, sídlem Opletalova
25, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106794-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba žalobkyně se v části, jíž se domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 8. 2021, č.j. MV-111157-4/SO-2021, o d m í t á.
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106794-4/SO-2018 a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 8. 2018, č.j. OAM-28932-80/TP-2012, se z r u š u j í a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.

- III. Žalovaná je p o v i n n a uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 24 570 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 18. 11. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou dne 19. 11. 2018, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106794-4/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvoinstanční orgán“), ze dne 9. 8. 2018, č.j. OAM-28932-80/TP-2012 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobkynina žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podaná podle § 68 téhož zákona.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla, že zásadním způsobem nesouhlasí s argumentací žalované, již odůvodňuje zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Dle názoru žalobkyně žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobkyně nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
3. Žalobkyně dále uvedla, že namítá dvě zásadní pochybení: a) Nesprávně zjištěný skutkový stav věci a b) Nesprávné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
4. Žalobkyně konstatovala, že se ztotožňuje s prvoinstančním orgánem v tom smyslu, že jako rodina museli prokázat, že společně se svou rodinou dosahují čistých úhrnných příjmů minimálně ve výši 11 990 Kč měsíčně. Žalobkyně souhlasí s tím, že správnímu orgánu doložila, že pobírá peněžitou pomoc v mateřství ve výši 10 380 Kč měsíčně. Žalobkyně však namítá, že správní orgán nezohlednil příjmy pana S. P., nar. X., které doložil ve výši 15 017 Kč. Společně tak požadovanou částku přesahují. Je pravdou, že pan S. P., nar. X., je v dočasné pracovní neschopnosti, neboť byl se závažným onemocněním hospitalizován v nemocnici, což správnímu orgánu účastník sám sdělil. Zároveň však také uvedl, že pan S. P., nar. X., má nárok na dávku nemocenského pojištění. Žalobkyně tak má za to, že správní orgán pochybil, když k příjmům pana S. P., nar. X., nepřihlédl, neboť bylo zřejmé, že se jedná o velmi mimořádnou situaci. Případně měl správní orgán řízení přerušit do doby, než bude žádost pana S. P., nar. X., ČSSZ zpracována. Žalobkyně tak má za to, že vyúčtování finančních potřeb rodiny mělo vypadat následovně a že její žádosti mělo být vyhověno:

náklady na bydlení	11 000 Kč
--------------------	-----------

životní minimum S. P., nar. X.	3 140 Kč
životní minimum S. L., nar. X.	2 830 Kč
životní minimum B.-I. S., nar. X.	2 140 Kč
životní minimum B.-I. S., nar. X.	2 140 Kč
životní minimum Ch. S. nar. X.	1 740 Kč
Celkem náklady na trvalý pobyt na území	22 990 Kč

Peněžitá pomoc v mateřství S. L., nar. X., započitatelné dle § 7 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu	
Denní výše dávky činí 346 Kč x 30 dní v měsíci	10 380 Kč
Náklady na bydlení hrazené účastníkově rodině dle čl. 4 odst. 5 smlouvy o výkonu funkce jednatele a zápisu z valné hromady	11 000 Kč
Průměrný čistý měsíční výdělek S. P., nar. X. ke dni 5. 6. 2018	15 017 Kč
celkem	36 397 Kč

5. Žalobkyně dále uvedla, že zároveň soudu sděluje, že žádost o dávky nemocenského pojištění pana S. P. již byla zpracována a panu S. P. byly vyplaceny následující dávky:
 - 28. 6. 2018 – 12 864 Kč
 - 31. 7. 2018 – 27 467 Kč
 - 24. 9. 2018 – 14 229 Kč
6. Žalobkyně dále namítala evidentní nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, a to za situace, kdy zkoumání přiměřenosti vyplývá přímo ze zákona. Žalobkyně připomíná, že o povolení k trvalému pobytu zažádala již v roce 2012. Žalobkyně má za to, že správním orgánem byly z hlediska přiměřenosti nedostatečně zohledněny následující okolnosti. Ve všech případech se jedná o okolnosti, které žalobkyně tvrdila a prokázala:
 - (i) Žalobkyně se zcela bez svého zavinění ocitla v mimořádné a velmi tíživé životní situaci. Žalobkyně byla na mateřské dovolené a starala se doma o kojence, přičemž tuto okolnost nemohla nijak ovlivnit. Ve stejnou dobu manžel žalobkyně závažně onemocněl a byl po několik měsíců střídavě hospitalizován a propouštěn a nemohl tak být ekonomicky aktivní. ČSSZ, jak je ovšem všeobecně známo, není schopna reagovat přes den a vyřízení dávek se může někdy značně protáhnout. Žalobkyně má za to, že vzhledem k tomu, že správním orgánem uvedený rozdíl (i když s tím žalobkyně nesouhlasí) činil pouhých 1 350 Kč, a to za situace, která je evidentně naprosto mimořádná a dočasná a kdy je zjevné, že rodina příjmy vždy měla, má a mít opět bude, měl žádosti o trvalý pobyt vyhovět.
 - (ii) Žalobkyně namítá zcela nedostatečné posouzení zdravotního stavu pana S. P., který v současné době čeká na transplantaci jater. Žalobkyně ani S. P. nejsou po zdravotní stránce schopni z území vycestovat a správnímu orgánu bylo známo, že jiným pobytovým oprávněním nedisponují. Toto řízení byla jejich jediná šance, aby rodina nemusela

vycestovat a přestěhovat se do země, kde nemají ani rodinu, ani zázemí.

(iii) Rodinná situace žalobkyně – veškerá rodina žalobkyně žije na území ČR, žalobkyně v Mongolsku nikoho nemá.

(iv) Délku pobytu rodiny na území, skutečnost, že děti vždy žily v České republice a nemluví plynule mongolsky, integraci rodiny do společnosti, jejich snahu a účast na dobročinných projektech.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalovaná je přesvědčena, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a tento závěr je v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněn. V podrobnostech si žalovaná dovoluje odkázat na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání dne 5. 11. 2019

8. Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

9. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 5. 11. 2019, č.j. 57 A 162/2018-111, žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
10. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalované rozsudkem ze dne 31. 5. 2021, č.j. 3 Azs 58/2020-44, zrušil shora označený rozsudek Krajského soudu v Plzni a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

VI.

Vyjádření účastníků při jednání dne 29. 9. 2021

11. Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VII.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
13. V souladu s ustanovením § 110 odst. 4 soudního řádu správního rozhodl soud vázán právními názory vyslovenými Nejvyšším správním soudem v prvním zrušujícím rozsudku ze dne 31. 5. 2021, č.j. 3 Azs 58/2020-44.

A.

14. Jak uvedl i Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku *„žalobkyně podala proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketní odvolání datované dnem 14. 8. 2018. Neuvedla v něm*

tedy žádné tvrzení významné pro posouzení zákonnosti prvostupňového rozhodnutí ani případných vad řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, neoznačila v něm ani žádný důkazní návrh. Žalobkyně pouze uvedla, že odvolání odůvodní ve lhůtě 15 dnů. Správní orgán I. stupně následně vyzval žalobkyni přípisem ze dne 28. 8. 2018 k „doložení odůvodnění odvolání“ ve lhůtě 3 dnů od doručení tohoto přípisu. Žalobkyně na výzvu nijak nereagovala, a proto správní orgán I. stupně postoupil odvolání se spisovým materiálem stěžovatelce s tím, že vady odvolání nebyly odstraněny. Stěžovatelka rozhodla o podaném odvolání dne 17. 10. 2018, kdy byl vyhotoven protokol o hlasování i písemné vyhotovení rozhodnutí. Rozhodnutí bylo dodáno do datové schránky zástupce žalobkyně dne 18. 10. 2018 v 15:35 hod., doručeno bylo dne 19. 10. 2018 v 8:56 hod. Součástí spisu stěžovatelky je podání zástupce žalobkyně datované dnem 15. 10. 2018, označené jako odvolání, které je podle svého obsahu doplněním odvolání. Z obsahu správního spisu nelze zjistit, kdy bylo doplnění odvolání doručeno stěžovatelce či správnímu orgánu I. stupně, neboť k němu není připojena průvodka doručeného digitálního dokumentu, pouze „historie dokumentu“, z které plyne, že doručený dokument byl zapsán do systému dne 22. 10. 2018, přičemž obsluha zadala do systému datum doručení dokumentu 19. 10. 2018 v 13:43 hod.“

15. Soud při jednání provedl důkaz průvodkou elektronického podání, ze které vyplynulo, že doplnění odvolání bylo správnímu orgánu doručeno 19. 10. 2018 ve „13:43:30“ h, tedy po rozhodnutí žalované. Správní orgány tak objektivně nemohly ke skutečnostem v něm uvedeným ve svých rozhodnutích přihlídnout.
16. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 9. 2013, č. j. 6 As 30/2013 – 42, dopěl k závěru, že v řízení o žádosti, což byl i případ žalobkyně, která podala žádost o povolení k trvalému pobytu, „je ve vlastním zájmu cizince tvrdit a osvědčit splnění zákonných podmínek pro vyhovění žádosti. Je v jeho vlastním zájmu, aby k podání žádosti a k řízení o ní přistupoval se vši vážností a vyvinul procesní aktivitu ve formě předestření hodnověrných tvrzení a hodnověrných důkazů o nich, neboť pouze z jeho tvrzení nebo prostřednictvím jím předložených důkazů a učiněných důkazních návrhů může správní orgán v řízení zjistit a ověřit splnění obou podmínek, jež se týkají soukromého a rodinného života žadatele a dalších osob, s nimiž má tvrzený rodinný vztah a s nimiž sdílí společnou domácnost. Možnosti správního orgánu zjišťovat tyto skutečnosti jsou značně omezené, neboť jde o sféru soukromou, pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a – při aplikaci na situaci, na niž dopadá unijní úprava – čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie. Správní orgán v tomto řízení o žádosti může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí žadatel, resp. nemůže dít, než kam jej žadatel (a jeho rodinní příslušníci) pustí. Neochota nebo nemožnost tvrdit splnění podmínek a prokázat jejich splnění jde za těchto okolností plně k tíži žadatele a vede (pouze) k tomu, že žadatel se svou žádostí neuspěje.“
17. Pokud žalobkyně správním orgánům nepředložila všechna svá tvrzení a alespoň neoznačila důkazy k jejich prokázání, nelze správním orgánům důvodně vyčítat, že k těmto netvrzeným a neosvědčeným skutečnostem nepřihlídl.
18. Je tedy nezbytné ztotožnit se se závěry správních orgánů, že žalobkyně neprokázala dostatečnou výši minimálního úhrnného měsíčního příjmu ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, byť se jednalo o částku o 1 380 Kč nižší.

B.

19. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů

rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

20. K tomu zaujal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č.j. 8 As 109/2013-34, tento názor: „*Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je. To na druhou stranu neznamená, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí. Cizinec může být např. ve věku, který sám o sobě nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí právě proto za specifické. Sám rovněž ve správním řízení nesdělí žádné specifické skutečnosti ohledně vlastního věku. Není pak žádného důvodu považovat správní rozhodnutí za nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že kritérium k věku cizince nebylo v řízení zjištěno nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit. Obdobně je tomu v případě zdravotního stavu cizince.*“
21. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že v případě posouzení přiměřenosti je nutné zohlednit nejen konkrétního žalobce, nýbrž i další členy rodiny, jichž se rozhodnutí fakticky dotýká (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-39, ze dne 27. 2. 2014, č.j. 9 Azs 41/2014-34, či ze dne 12. 8. 2020, č.j. 10 Azs 296/2019-31).
22. S ohledem na žalobní námitky bylo třeba posoudit, zda se správní orgány dostatečným způsobem vypořádali se situací rodiny žalobkyně, konkrétně s tím, že žalobkyně „o povolení k trvalému pobytu požádala již v roce 2012“, že „se zcela bez svého zavinění ocitla v mimořádné a velmi tíživé životní situaci, kdy byla na mateřské dovolené a starala se doma o kojence a ve stejnou dobu manžel žalobkyně závažně onemocněl a byl po několik měsíců střídavě hospitalizován a propouštěn a nemohl tak být ekonomicky aktivní“, že „rozdíl v rozhodných částkách činil pouhých 1 350 Kč, a to za situace, která je evidentně naprosto mimořádná a dočasná a kdy je zjevné, že rodina příjmy vždy měla, má a mít opět bude“, že mělo dojít k „nedostatečnému posouzení zdravotního stavu jejího manžela“ a že „správnímu orgánu bylo známo, že jiným pobytovým oprávněním nedisponují“. Dlužno doplnit, že se jednalo o skutečnosti, které byly správními orgány známy.
23. Soud má za to, že se správní orgány těmito skutečnostmi řádně nevypořádaly.
24. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze na straně 6 uvedla, že „**Ministerstvo vnitra se řádně zabývalo otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života odvolatelky a souhlasí s tvrzením uvedeným v napadeném rozhodnutí, že rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Odvolatelka neprokázala dostatek finančních prostředků k pobytu na území. Odvolatelce důsledkem zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu zákaz pobytu na území udělen nebyl. Komise dodává, že trvalý pobyt navíc není jediným možným pobytovým oprávněním, na základě kterého může odvolatelka pobývat na území.**“
25. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se správní orgány dostatečně

vypořádaly se situací rodiny žalobkyně.

26. Ani z obsahu odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí nevyplývá dostatečné vypořádání se se situací rodiny žalobkyně.
27. Jak vyplývá z obsahu prvoinstančního rozhodnutí, prvoinstanční orgán se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí zabýval na stranách 5 až 10 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve čtvrtém odstavci na straně 5 odcitoval obsah předmětné právní úpravy, v následujícím odstavci popsal skutkové okolnosti pobytu žalobkyně a její rodiny na území České republiky, ve druhém odstavci na straně 6, že zamítavým rozhodnutím není žalobkyni udělen zákaz pobytu na území a že žalobkyně sama zapříčinila, že nemá v současné době upraven pobyt, v následujícím odstavci odcitoval závěry judikatury. Na straně 7 ve druhém odstavci uvedl, že *„vyhodnotil délku a druh pobytu žadatelky na území, její věk, rodinný stav, ekonomické poměry“* a opět odcitoval závěr judikatury Nejvyššího správního soudu. Dále prvoinstanční orgán uvedl, že právní řád nezakotvuje právo cizince na pobyt na území, trvalý pobyt je nejvyšší formou pobytového oprávnění, že žalobkyni byla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, jaké listiny byly zaslány dne 24. 7. 2018, odcitováno ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu. Dále prvoinstanční orgán uvedl, co zjistil z rejstříku trestů a nepravomocného trestního příkazu a učinil závěr, že *„se žadatelkou a manželem žadatelky byly vedeny soudní řízení, ve kterých byli shledáni vinnými (u manžela žadatelky zatím nepravomocně“*. Na straně 8 prvoinstanční orgán odcitoval argumentaci žalobkyně v jiné věci a na straně 9 označil listiny, které žalobkyně přiložila.
28. Prvoinstanční orgán ve druhém odstavci na straně 9 uvedl, že nezletilá dcera, že vycestování rodiny na ni nemůže mít žádný sociální vliv, doba potřebná k rekonvalescenci a období šestinedělí již uplynulo, v době narození dítěte ani jeden zákonný zástupce nedisponoval platným pobytovým oprávněním, zahájení řízení o vyhoštění není překážkou ve vycestování, pobyt lze legalizovat jiným způsobem. Dále se prvoinstanční orgán vyjádřil k doložené výši příjmů a znovu konstatoval, že tato je nižší o částku 1 380 Kč. Ve třetím odstavci na straně 10 pak správní orgán uvedl, že absolvovat povinnou školní docházku může i osoba bez povolení k trvalému pobytu a že nezletilému synovi byla udělena školní pochvala a dvě napomenutí třídního učitele. V pátém odstavci na straně 10 prvoinstanční orgán uvedl, že manžel žalobkyně trpí hepatitidou C a krvácením z jícnových varixů, přičemž ke zhoršení zdravotního stavu si přispěl sám svým životním stylem a zdravotní péči může cizinec vyhledat v zemi svého původu.
29. Soud má za to, že vypořádání se s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí je kusé a nekonkrétní ve vztahu ke skutečnostem, které soud zmínil shora v odstavci 22 tohoto rozsudku. Správní orgány neprovedly posouzení situace žalobkyně a její rodiny ve vztahu k důvodu pro zamítnutí žádosti, tj. chybějící měsíční částce příjmu ve výši 1 380 Kč, a nijak se nezabývaly tím, zda tíživá životní situace je či není přechodného rázu, zvláště tehdy, kdy žalobkyně žádost podala již 17. 12. 2012. Obdobné platí pro posouzení zdravotního stavu manžela žalobkyně, kdy je bez dalšího pouze uvedeno, že si za své zdravotní problémy může sám a léčit se může v zemi původu.

VIII.

Rozhodnutí soudu

30. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.r.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud

současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

31. Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalované ze dne 11. 8. 2021, č.j. MV-111157-4/SO-2021, nebylo předmětem soudního přezkumu, nemohl soud vyhovět dodatečné žádosti žalobkyně i o jeho zrušení. Takový návrh je nepřípustný, a proto jej soud v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítl.

IX.

Odůvodnění neprovedení důkazů

32. Soud neprovedl žádný další z žalobkyní navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

X.

Náklady řízení

33. O náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 11. 2019, č.j. 57 A 162/2018-11 (§ 110 odst. 3 věta první s.ř.s.) uvážil soud následovně.
34. Žalobkyně měla – pokud jde o požadavek na zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106794-4/SO-2018 – ve věci konečný úspěch, který je pro rozhodnutí o nákladech řízení podstatný, proto má v tomto rozsahu v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 4 000 Kč a v odměně advokáta za pět úkonů právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když advokát převzal a připravil zastoupení žalobkyně, jménem žalobkyně podal žalobu a vyjádření ke kasační stížnosti žalované a účastnil se dvakrát jednání před soudem. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3 100 Kč. Za pět úkonů právní služby tak žalobkyni náleží částka ve výši 15 500 Kč. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za pět úkonů na částku ve výši 1 500 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobkyně je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 3 570 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 24 570 Kč.
35. Žalobkyně ve vyčíslení nákladů řízení, které soudu předložila dne 4. 10. 2021, uplatnila rovněž „*hotové výdaje: jízdné – 250,- Kč*“. Jelikož však vynaložení této částky nijak doložila, nemohl soud předmětný výdaj při kalkulaci nákladů řízení zohlednit.
36. Pokud jde o část žaloby, která byla odmítnuta, tj. požadavek žalobkyně na zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 8. 2021, č.j. MV-111157-4/SO-2021, nemá dle § 60 odst. 3 s.ř.s. žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
37. S ohledem na uvedené proto soud výrokem III. tohoto rozsudku rozhodl, že žalovaná je

povinna uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 24 570 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“), ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. září 2021

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu